

Janset Karavin

Uç Doğu
-Yek-

Uç Doğu

UPAS Yayın

-13-

**“Uç Doğu” -Yek-
Janset Karavin**

Ocak 2019
upas.evvel.org

Yayına Hazırlayan
Zafer Yalçınpınar

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Janset Karavin (1976, İstanbul)

Dođdu. Yaşıyor ve yazıyor ya da ona yakın bir “şey”.

Uç Doğu -Yek-

Eskici /5
Eşiksiz /7
İstikamet /9
Uç Doğu /11

Eskici

İşte gene toplandık.

Eskinin eskidiğine karar verdik bir akşam sol yanında ağzımızın bir Uç Doğu çizgisi çatladı; gördük hep, hep beraber dedik, eskidik.

Tüylerimize çiçekler taktık, taktık olmadı. Tüylerimize boncuklar astık, astık olmadı; bu tüyler, dedik, hep eskidi; eskidik.

Günün birinde, bir yerde, takvimlerde asılı bir duvara der miyiz; bu duvar, şu duvar, o duvar ve sırtımız etti dört duvar?

Çocukluğumuz hep kuş ister. Uç ister. Eskimesin ister anamızın memesi ve küçücük olalım biz, koskocaman kalsın hep yıldızlar.

Tüh!

İşte gene eskidik.

Ağlamak dururken, biz tuttuk tabelalara baktık yol yol. Bir tuhaf adlar, adlarımız da bir tuhaf;

köpekler bütün dilleri bilir, hiçbirini konuşmazlar ne tuhaf. Böyle demezdik sanki eskiden biz buralara, neydi adı; kazı-saydık keşke toprağa ellerimizle harf harf.

Kaç asır yeterdi çürütmeye, bizimse duvarlar, yıldızlar, sırtımız, hem tüylerimiz; yırtık bayraklar astık, marşlar söyledik bando mızıkaya tut ki, gene mi eskirdi böyle bu ağaçlar?

Yemin billah, bu ağaçlar eskiden böyle değildi, bu düşler bizimdi, kim çaldı, kim ve biz sahiden yaşadık mı patron?

Burası Uç Doğu değil, dedik bir akşam ellerimizi gece yatısına çağırınca eskiler. Gene eksildik.

Tüh!

Eşiksiz

Fa. Si.

Susulur.

Sus ki can pazarı, harp meydanı sipersiz omurgamızda.

Eğriliğimiz kambur bir vapur düdüğüne düz düşer

kör gecede.

Üç, Allah'ın hakkıdır için üç susar, bir fısıldaşır, işitmez

ve işitilmeyiz dibi sağır hecede.

Taş, kuştan az yaşar, bizden çok.

Ölür ölmez şeyler uzundur diye biz, parçalanmış ve

dar yürürüz,

taşımız feilla yenik düşmüştür, uzanır toprağa; işte bu

kara çamur biziz.

Si. La. Re.

Adımız susulmuş bir tarihin uzak başı
ve rivayet odur ki
sonudur selâmızda.

Hep bir sonraya susuluruz ve zamanı
kıyısından diler dilsiz terzi peşimize.

Bakmadığına durmuş saatler gibi
her daim benzeriz biz bize.

Yeniden, bir daha, habire, yapraklar, lar, yaprak, lar lar lar,
filiz verir, büyür, sağa sola yapraklar, solar, dökülür ve ölür
ölmez yapraklar, lar, bir bahar, yeniden, bir daha, habire
yaprak, hep,,,

Fa. Fa. Fa

İstikamet

1/

Bu eski karanlık; bunu, şuraya asalım,
gerinize; bunu siz boyadınız karaya.
Şimdi baktığınız yönde aradığınız şüphesiz.
Bir gözünüz sol cebinizde,
diğeri sağ elinizde,
eliniz gökyüzünde;
içine gömülmüş hayatların haritası asılı durur
son sözlerinde ve sözcüklerin de
sahibi zamandır şüphe yok;
bu ilânihaye mülksüzler muharebesinde yazılırken tarih,
istikbâl hep kuzeye, istiklâl hep...

1,5/

Gürültü! Top, tüfek, mermi sesleri. Marşlar ve tören kıtalarıyla yürüyorsun şenlikler içinden yaşamamaya, ölmemeye; gürül gürül, gümbür gümbür. Güm! Yaşasın ölüm!

2/

Bu yeni karanlık; bunu da şuraya asalım önünüze;

bunu siz boyadınız karaya.

Şimdi bakamadığınız yönde aradığımız şüphesiz.

Bir elimiz mavide ki o çalındır,

diğeri gerimizde ki o karadır,

gözümüz toprakta ki,

içine gömülmüş hayatların haritası asılı durur

son nefeslerinde ve nefeslerin de

sahibi şüphesiz...

Ve Son-ki, üç, dört/

Zamanı duvara asar gibi düşer miyim ucundan atlasların durmadan, usanmadan yürüsem dört bir yöne güne doğru, nerede bu Doğu?

Uç Doğu

1/ Karış parmak bir ölçü birimidir.

Uç Doğu. Açın haritaları, anlatacaklarım var. Kuzey kuşların, güney karıncalarınca, arkanı sağlama al Uç Doğu; ilk hedefimiz Arap çölleri!

2/ Çöl ki, denizini yutmuş denizdir.

Davulsuz zurnasız bayraklara üfleyeceğiz, tarihin en dar yerinde inecek var! En az üç kişi gireriz yatağımıza. Cetvellere üç parmak uzatanlar antolojisine altın harflerle kazınacak adımız.

2,25/ Bundan iyisi Şam'da cuma. Çok yaşa Fahreddin Paşa.

2,50/ Hep birlikte, dört kez ama bu kez ve usanarak çocuklar. Medine Medinelilerindir! Hem zaten, Süryani diye bir şey de yoktur!

Cephede ölen son padişah kimdi sahi?

3/ *Or'da, bir köy var zamanda; duvara asılmış.*

Kandırıldık! Uçurtmalar güzel şiirler gibidirler; şairleri hep öldürülmüştür ama madalya istemezler tramvaydan Sirkeci'de inerken.

Zaman çok eskidendi. Kaçmış bir vapur dörde bölüyor iki kıtayı bir dizede şimdileysin. Halk kimdir ve neden çürümüş karanfil kokuyor saçların?

Anlatamıyorum, biliyorum. Osmanlılaşmış uzun bir heceydi, şuracığa koymuştum en son, kendine ve üçe kalansız bölünebilirdi.

4/ *Velhasıl erguvan mor olur
ve sevmelerimiz boşuna değil,
dibine kadardır.*

Kapatın ışıkları! Mim milletinin

dir o senin

ancak Theodora orospunun tekidirse bile indirmez suya yelkenleri. O deniz, şimdi hâlâ oradadır.

5/ Ve çöller kan susar.

Bir kıyı, ölümler vursun için midir ki yanaşır denize. Ya dört bir yanı ölüyse, kıyıya ya da bulutsa bir düş kovalanırsa?

Sen bilmezsin. Kıbrıs Türktür, Türk kalacak!

Kaç zamandır biriktiriyorum ben bu taşları ki, bir ada olacak tam şuramda günün biri, kimsenin kıyısına ölmediği.

6/ Ay hangi dilde beyaz doğar?

Bayanlar baylar!

Ne yani Uç Doğu hangi denize kıyıdır, hangi deniz yutulmuştur, hangisi doğmasız ölmesizdir, bir siz mi bilirsiniz?

7/ Biz Zeki Müren'e Zeki Müren deriz.

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2019